

Eliáš – číslo osem

Jericho

Jeff Pippenger

2023-10-09

Na počiatku starovekého doslovného Izraela a tiež na počiatku novodobého duchovného Izraela, pri prechode cez Červené more a potom pri veľkom sklamaní, sa začal rad postupujúcich skúšok, ktorý napokon dospel k záverečnej skúške. Zlyhanie v tejto poslednej skúške v knihe Numeri a v milleritskej histórii označuje začiatok putovania po púšti.

„Štyridsať rokov vylučovala nevera, reptanie a vzburá staroveký Izrael z krajiny Kanaán. Tie isté hriechy oddialili vstup novodobého Izraela do nebeského Kanaánu. V ani jednom prípade nebola chyba na Božích zaslúbeniach. Nevera, svetskosť, neposvätenosť a svár medzi tými, ktorí sa hlásia k Pánovmu ľudu, sú tým, čo nás už toľké roky zadržiava v tomto svete hriechu a žiaľu.“

„Možno budeme musieť zostať tu na tomto svete pre neposlušnosť ešte mnoho rokov, ako synovia Izraela; no pre Krista by Jeho ľud nemal pridávať hriech k hriechu tým, že bude obviňovať Boha z následku svojho vlastného nesprávneho konania.“ Evanjelizácia, 696.

Na konci dejín starovekého Izraela, tak ako aj na ich začiatku, prebiehal postupný proces skúšky, ktorý sa zavŕšil tým, že staroveký doslovný Izrael bol odvedený do babylonského zajatia. Na konci novodobého duchovného Izraela aj oni budú čeliť postupnému procesu skúšky. Tento proces sa končí, keď budú laodicejskí adventisti zvrhnutí pri nedeľnom zákone. Tak ako pri starovekom Izraeli, aj novodobý Izrael bude odvedený do zajatia duchovného Babylonu.

Milleritské hnutie, ktoré sa prorocky začalo v roku 1798 a oficiálne sa skončilo v roku 1863, je predobrazom hnutia sto štyridsaťštyritisíc, ktoré sa začalo v roku 1989 a končí sa pri uzavretí doby milosti pre ľudstvo a pri druhom príchode Krista. Medzi ukončením milleritského hnutia a príchodom mocného hnutia tretieho anjela sa nachádzajú dejiny právne registrovanej laodicejskej Cirkvi adventistov siedmeho dňa.

„Sinaj a Kádeš, na hraniciach Kanaánu, delila vzdialenosť iba jedenástich dní cesty; a s vyhlídkou, že čoskoro vstúpia do tej dobrej krajiny, izraelské zástupy znovu nastúpili na pochod, keď oblak napokon dal znamenie na ďalší postup. Hospodin vykonal divy, keď ich vyvádzal z Egypta, a aké požehnania nemohli teraz očakávať, keď s Ním slávnostne uzavreli zmluvu, že Ho prijmú za svojho Vládcu, a boli uznaní za vyvolený ľud Najvyššieho?“ Patriarchovia a proroci, 376.

Ich krátka cesta sa pre ich neveru a neposlušnosť napokon zmenila na štyridsať rokov. Keby boli prejavili vieru založenú na svojom mocnom vyslobodení z otroctva, čoskoro by boli prešli cez rieku Jordán a vstúpili do Zaslúbenej krajiny. Ich prvou prekážkou potom mala byť tá istá prekážka, ktorej sa neskôr ujal Jozua. Po štyridsiatich rokoch opustil doslovný Izrael púšť smerom do Zaslúbenej krajiny a Jericho bolo ich prvým krokom; stojí ako symbol Božej moci na spasenie

každému, kto verí. Jericho je tiež symbolom diela, s ktorým sa malo milleritské hnutie stretnúť v roku 1863, ale ustúpili späť na púšť. Symbolika Eliáša je priamo spojená so symbolikou Jericha a je poučné uvažovať o historickom spojení Eliáša s Jerichom.

A ostatné skutky Omriho, ktoré činil, i jeho udatnosť, ktorú preukázal, či nie sú zapísané v knihe kroník kráľov Izraela? A Omri zosnul a bol pochovaný v Samárii; a na jeho mieste kraľoval jeho syn Achab. V tridsiatom ôsmom roku Asu, judského kráľa, začal kraľovať nad Izraelom Achab, syn Omriho; a Achab, syn Omriho, kraľoval nad Izraelom v Samárii dvadsaťdva rokov. A Achab, syn Omriho, páchal zlo v očiach Hospodina viac než všetci, ktorí boli pred ním. A stalo sa, akoby mu bolo málo chodiť v hriechoch Jeroboáma, syna Nebátovho, že si vzal za ženu Jezábel, dcéru Etbaala, kráľa Sidóncov, a šiel slúžiť Bálovi a klaňal sa mu. A postavil oltár Bálovi v dome Bálovom, ktorý vybudoval v Samárii. Achab zhotovil aj ašéru; a Achab robil viac, aby popudzoval Hospodina, Boha Izraela, k hnevu než všetci králi Izraela, ktorí boli pred ním. Za jeho dní vybudoval Chiel Bételčan Jericho; jeho základy položil pri Abíramovi, svojom prvorodenom, a jeho brány postavil pri svojom najmladšom synovi Segúbovi, podľa slova Hospodinovho, ktoré prehovoril skrze Jozuu, syna Núnovho. A Eliáš Tišbijský, ktorý bol z obyvateľov Gileádu, povedal Achabovi: Akože žije Hospodin, Boh Izraela, pred ktorého tvárou stojím, nebude po tieto roky ani rosy ani dažďa, iba na moje slovo. 1 Kráľov 16:27–17:1.

Konfrontácia, ktorú mal Eliáš s bohmi Achaba a Jezábel na vrchu Karmel, bola odpoveďou na odpadnutie siedmeho kráľa severného izraelského kráľovstva, ktorý „robil viac na popudzovanie Hospodina, Boha Izraela, k hnevu než všetci izraelskí králi, ktorí boli pred ním“. Slovo „popudzovanie“ v tomto úryvku odkazuje na „deň popudzovania“, ktorý bol predstavený desiatou skúškou v štvrtej knihe Mojžišovej, kapitole štrnástej. Achabovo popudzovanie Boha predstavovalo poslednú z desiatich skúšok, ktoré boli vyvolané zlou správou desiatich vyzvedačov v štvrtej knihe Mojžišovej, kapitole štrnástej. Preto to predstavuje poslednú skúšku pre milleritské hnutie a poslednú skúšku pre sto štyridsaťštyri tisíc.

Preto, ako hovorí Duch Svätý: Dnes, ak počujete jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdcia ako pri vzbure, v deň pokúšania na púšti. Hebrejom 3, 7. 8.

V prorockom „dni provokácie“, ktorý predstavoval Achab, sa prorok Eliáš modlil, aby Boh, ak by to bolo potrebné, priviedol na Izrael súdy, aby sa Jeho ľud kajal z hriechov, na ktorých mal účasť.

„Izraelský ľud postupne stratil bázeň a úctu voči Bohu, až natoľko, že Jeho slovo skrze Jozuu pre nich stratilo váhu. „Za jeho [Achabových] dní vystaval Chiel Bételský Jericho; jeho základy položil za cenu Abírama, svojho prvorodeného, a jeho brány postavil za cenu svojho najmladšieho syna Segúba, podľa slova Hospodina, ktoré prehovoril skrze Jozuu, syna Núnovho.““

„Kým Izrael odpadával, Eliáš zostával verným a pravým prorokom Božím. Jeho verná duša bola hlboko zarmútená, keď videl, že nevera a bezbožnosť rýchlo oddeľujú synov Izraela od Boha, a modlil sa, aby Boh zachránil svoj ľud. Úpenlivo prosil, aby Hospodin svoj hriešny ľud celkom nezavrhol, ale aby ho, ak to bude potrebné, súdmi prebudil k pokániu a nedopustil, aby zašli ešte ďalej v hriechu, a tak Ho popudili, aby ich zničil ako národ.“

„Hospodinovo slovo prišlo k Eliášovi, aby šiel k Achabovi s ohlásením Jeho súdov pre hriechy Izraela. Eliáš putoval dňom i nocou, až kým nedošiel k Achabovmu palácu. Nežiadal o vstup a nečakal, kým bude úradne ohlásený. Celkom nečakane pre Achaba stojí Eliáš pred ohrozeným samárijským kráľom v hrubom odeve, aký zvyčajne nosievali proroci. Neospravedľňuje sa za svoj náhly príchod bez pozvania, ale pozdvihnúc ruky k nebu slávnostne vyhlasuje pri živom Bohu, ktorý stvoril nebesia i zem, súdy, ktoré prídu na Izrael: „Nebude ani rosy ani dažďa po tieto roky, iba podľa môjho slova.““

„Toto ohromujúce odsúdenie Božích súdov pre hriechy Izraela dopadlo na odpadlíckeho kráľa ako blesk z jasného neba. Zdalo sa, že bol ochromený úžasom a hrôzou; a skôr než sa mohol spamätať zo svojho zdesenia, Eliáš, bez toho, aby čakal, aký účinok prinesie jeho posolstvo, zmizol tak náhle, ako prišiel. Jeho úlohou bolo vyriešiť od Boha slovo beda, a ihneď sa stiahol. Jeho slovo uzavrelo poklady neba a jeho slovo bolo jediným kľúčom, ktorý ich mohol znova otvoriť.“ Testimonies, zväzok 3, 273.

Izrael zabudol, že im Jozua prísne prikázal, aby sa nestýkali s pohanskými národmi a aby Jericho nikdy znovu nevystavali. Hoci bitka o Jericho bola nesmiernym prejavom Božej moci a symbolom Božieho zaslúbenia viesť svoj ľud do Zaslúbenej zeme, s Jerichom bol spojený aj hriech, kliatba a vyslobodenie. „Hriechom“ bol hriech Achana, ktorý zatúžil po bohatstve a vplyve Jericha, „kliatba“ spočívala na každom mužovi, ktorý by Jericho znovu vystaval, a neviestka Rachab predstavovala „vyslobodenie“. Achan túžil po krásnom babylonskom plášti. Myslel si, že svoj hriech môže skryť, tak ako sa Adam a Eva usilovali skryť svoj hriech odevom z figových listov. Achan túžil po blahobyte, ktorý Jericho predstavovalo, a chcel byť spojený s Babylonom.

Jericho je predstavené ako symbol diela nesenia posolstva tretieho anjela svetu, no obsahuje varovanie pred hriechom lásky k svetu a dôvery vň. Symbol Jericha obsahuje aj kliatbu proti znovuvybudovaniu Jericha a Rachab predstavuje tých, ktorí sú ešte v Babylone a vyjdú z neho, keď bude ohlasovaný mocný hlas tretieho anjela.

„Eliášova verná duša bola zarmútená. Vzplanulo v ňom rozhorčenie a horlil za Božiu slávu. Videl, že Izrael upadol do hrozného odpadnutia. A keď si pripomínal veľké veci, ktoré Boh pre nich vykonal, bol premožený žiaľom a úžasom. No väčšina ľudu na to všetko zabudla. Predstúpil pred Hospodina a s dušou zovretou úzkosťou Ho prosil, aby zachránil svoj ľud, ak by to malo byť i prostredníctvom súdov. Prosil Boha, aby svojmu nevďačnému ľudu odoprel rosu a dážď, poklady neba, aby odpadlícky Izrael márne hľadel k svojim bohom, svojim modlám zo zlata, dreva a kameňa, k slnku, mesiacu a hviezdám, aby zavraždili a obohatili zem a spôsobili, že prinesie hojnú úrodu. Hospodin povedal Eliášovi, že vypočul jeho modlitbu a že svojmu ľudu odoprie rosu a dážď, dokiaľ sa k Nemu neobrátia v pokání.

„Boh osobitne chránil svoj ľud pred miešaním sa s modloslužobnými národmi okolo nich, aby ich srdcia neboli zvedené príťažlivými hájmi a svätyňami, chrámami a oltármi, ktoré boli usporiadané tým najnákladnejším a najzvodnejším spôsobom, aby zvádzali zmysly, takže by bol Boh v mysliach ľudu nahradený.““

Mesto Jericho bolo oddané najvýstrednejšiemu modlárstvu. Obyvatelia boli veľmi bohatí, ale všetko bohatstvo, ktoré im Boh dal, pokladali za dar svojich bohov. Mali zlata a striebra v

hojnosti; no podobne ako ľudia pred Potopou boli skazení a rúhaví a svojimi bezbožnými skutkami urážali a popudzovali nebeského Boha. Božie súdy sa prebudili proti Jerichu. Bolo pevnosťou. Ale sám Vodca Hospodinovho vojska prišiel z neba, aby viedol nebeské vojská v útoku na mesto. Boží anjeli sa chopili mohutných múrov a zrútili ich na zem. Boh povedal, že mesto Jericho má byť prekliate a že všetci majú zahynúť okrem Rachab a jej domácnosti. Títo mali byť zachránení pre priazeň, ktorú Rachab preukázala Hospodinovým poslom. Hospodinovo slovo ľudu znelo: „A vy sa všemožne chráňte prekliatej veci, aby ste sa nestali prekliatymi, keď by ste si vzali z prekliatej veci a priviedli tábor Izraela pod kliatbu a uviedli ho do nešťastia.“ „A Jozua ich v tom čase zaprisahal, hovoriac: Prekliaty pred Hospodinom muž, ktorý povstane a vystaví toto mesto Jericho; na svojom prvorodenom položí jeho základy a na svojom najmladšom postaví jeho brány.“

„Boh bol veľmi dôsledný, pokiaľ ide o Jericho, aby ľud nebol očarený vecami, ktoré jeho obyvatelia uctievali, a aby sa ich srdcia neodvrátili od Boha. Svoj ľud chránil nanajvýš jednoznačnými príkazmi; a predsa, napriek slávnostnému napomenutiu od Boha ústami Jozuu, sa Achan opovážil prestúpiť. Jeho lakomstvo ho priviedlo k tomu, aby si vzal z pokladov, ktorých sa mu Boh zakázal dotknúť, pretože na nich spočívala Božia kliatba. A pre hriech tohto muža bol Izrael Boží pred svojimi nepriateľmi slabý ako voda.“

„Jozua a starší Izraela boli vo veľkom súžení. Ležali pred archou Božou v najhlbšej pokore, pretože Hospodin sa rozhneval na svoj ľud. Modlili sa a plakali pred Bohom. Hospodin prehovoril k Jozuovi: „Vstaň; prečo takto ležíš na svojej tvári? Izrael zhrešil a prestúpili aj moju zmluvu, ktorú som im prikázal; vzali totiž aj z prekliatej veci, a tiež kradli, aj zapierali, a dokonca to vložili medzi svoje vlastné veci. Preto synovia Izraela nemohli obstáť pred svojimi nepriateľmi, ale obrátili sa chrbtom pred svojimi nepriateľmi, lebo boli prekliati; ani ja už nebudem s vami, ak nezničíte prekliatu vec spomedzi seba.““

„Bolo mi ukázané, že Boh tu znázorňuje, ako hľadá na hriech medzi tými, ktorí sa vyznávajú za Jeho ľud zachovávajúci Jeho prikázania. Tí, ktorých osobitne poctil tým, že boli svedkami pozoruhodných prejavov Jeho moci, ako staroveký Izrael, a ktorí sa predsa opovážia nedbať na Jeho výslovné pokyny, budú predmetom Jeho hnevu. Chce svoj ľud naučiť, že neposlušnosť a hriech sú Mu nanajvýš odporné a nemožno ich brať na ľahkú váhu.“ Testimonies, zväzok 3, 263, 264.

Príbeh Jericha zahŕňa varovanie, aby sa nedôverovalo zjavnej sile a sláve bezbožného a bohatého mesta. „Mesto“ v biblickom prorocktvе predstavuje kráľovstvo a Achan vzal babylonské rúcho. Rúcho v prorockom zmysle predstavuje charakter, a preto v „posledných dňoch“ Achanovo ukrytie babylonského rúcha predstavuje skrytú túžbu vlastniť charakter duchovného Babylonu. Charakter, čiže obraz duchovného Babylonu, je to, po čom Spojené štáty túžia, keď spájajú cirkev a štát.

Tvárou v tvár možnosti, že mládež milleritského hnutia bude povolaná do občianskej vojny, a uznávajúc potrebu organizácie, vodcovia hnutia sa právne spojili s blahobytným národom, ktorému sa nikdy nemali pripodobniť. Už samotná ústava tejto blahobytnej krajiny bola zostavená tak, že nikdy nebolo nevyhnutné, aby cirkev bola spojená so štátom. Existovali denominácie počas obdobia milleritského hnutia, ktoré existujú dodnes; niektoré z týchto denominácií nikdy nevstúpili

do právneho vzťahu s vládou Spojených štátov a ich rozhodnutie takýto vzťah nevytvoriť im nijakým spôsobom nikdy nebránilo organizovať svoje príslušné cirkvi.

Dlho po tom, čo Jozua bojoval v bitke pri Jerichu, za čias Achaba, všetky varovania pred Achanovým odpadnutím a zničením Jericha boli Božím odpadlým ľuďom zabudnuté. Eliáš sa modlil k Bohu a prosil, aby sa v prípade potreby vykonali Božie súdy, aby priviedli Jeho ľud k pokániu. Keď Malachiáš zaznamenáva posledné slová Starej zmluvy, zaslúbenie je zasadené do kontextu toho, že Pán udrie svet kliatbou. Kliatba spojená s Jerichom spočívala na každom mužovi, ktorý by Jericho znovu vystaval. Kliatba spočívala na každom, kto by si, podobne ako Achan, želal dôverovať bohatstvu a hojnosti spojeným s Jerichom. Achanov „hriech“ predstavuje skrytú neposvätenú vnútornú túžbu obliecť si babylonský plášť. „Kliatba“ bola určená pre skutok, ktorým sa tieto vnútorné túžby uvádzajú do činu.

Millerovo posolstvo bolo Eliášovým posolstvom pre jeho dobu a občianska vojna predstavovala súdy, ktoré sprevádzajú Eliášovo posolstvo. Uprostred občianskej vojny v roku 1863 milleritský adventizmus znovu vybudoval Jericho, ako o tom svedčia podrobnosti Jozuovej kliatby nad každým mužom, ktorý by tak učinil.

A Jozua ich v tom čase zaviazal prísahou a povedal: Nech je prekliaty pred Hospodinom muž, ktorý povstane a vystaví toto mesto Jericho; na svojom prvorodenom položí jeho základy a na svojom najmladšom postaví jeho brány. Jozua 6:26.

Slovo „zaprisahal“ v Jozuovom príkaze je zároveň prísahou aj kliatbou. Prekliaty, ak porušíš Jozuov príkaz, a požehnaný, ak prísahu zachováš. Slovo preložené ako „zaprisahal“ sa v Levitikus 26 prekladá aj ako „sedemkrát“. Mojžišova prísaha a kliatba, ako ju Daniel vyjadruje v deviatej kapitole, súvisí so znovuvybúdaním Jericha.

Áno, celý Izrael prestúpil tvoj zákon a odvrátil sa, aby nepočúval tvoj hlas; preto sa na nás vyliala kliatba i prísaha, ktorá je napísaná v zákone Mojžiša, služobníka Božieho, lebo sme zhrešili proti nemu. Daniel 9:11.

Sestra Whiteová povedala: „Boh bol veľmi dôsledný, pokiaľ ide o Jericho, aby ľud nebol očarený vecami, ktoré jeho obyvatelia uctievali, a aby sa ich srdcia neodvrátili od Boha.“ Boh bol veľmi dôsledný pri uskutočnení zničenia Jericha, a preto bol veľmi dôsledný aj pri zaznamenaní varovania predstaveného v Achanovi. Starostlivo zaznamenal kliatbu spojenú so znovuvybúdaním Jericha a rovnako starostlivo vymedzil božské postupy použité pri zrútení jeho hradieb.

Bol to celkom určite Ježiš, ako Knieža Hospodinovho vojska, kto usmernil anjelov, aby zrútili múry Jericha; a v Božom slove sa nič nedeje náhodou, no v tomto prípade nám prorokyňa hovorí, že „Boh bol vo vzťahu k Jerichu veľmi dôsledný.“ Sedem dní sa archa nosila okolo mesta a v prorockve jeden deň znamená jeden rok. Táto zásada bola zaznamenaná na začiatku štyridsiatich rokov putovania po púšti a na konci týchto štyridsiatich rokov obchádzali Jericho sedem dní.

Podľa počtu dní, v ktorých ste preskúmavali krajinu, totiž štyridsať dní, za každý deň rok, budete niest' svoje neprávosti, štyridsať rokov, a poznáte moje odvrhnutie. 4. Mojžišova 14:34.

Sedem dní sa archa nosila okolo mesta a na siedmy deň ju nosili okolo mesta „sedemkrát“. To poskytuje dve prorocké svedectvá, že Jericho je spojené so „sedemkrát“ Mojžišovej prísahy. Boží zmluvný ľud sú kňazi a sedem kňazov trúbilo na sedem trúb.

Aj vy ako živé kamene sa budujete v duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obete, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista. 1 Peter 2:5.

Pol'nica predstavuje buď varovné posolstvo, alebo súd, alebo výzvu na sväté zhromaždenie, v závislosti od kontextu, v ktorom sa nachádza. V posledných dňoch majú strážcovia trúbiť na pol'nicu, tak ako na ňu trúbili milleriti vo svojich dejinách. Kňazi predstavujú strážcov na múroch Siona, ktorí trúbia na pol'nicu, varujú Boží ľud pred prichádzajúcim súdom a zároveň ten istý ľud povolávajú na sväté zhromaždenie.

Trúbte na trúbu na Sione a spustite poplach na mojom svätom vrchu; nech sa trasú všetci obyvatelia krajiny, lebo prichádza deň Hospodinov, lebo je blízko ... Trúbte na trúbu na Sione, posväťte pôst, zvolajte slávnostné zhromaždenie. Zhromaždite ľud, posväťte zbor, zvolajte starcov, zhromaždite deti i tých, čo sajú prsia; nech vyjde ženích zo svojej komnaty a nevesta zo svojej izby. Kňazi, služobníci Hospodinovi, nech plačú medzi predsieňou a oltárom a nech hovoria: Zľutuj sa nad svojim ľudom, Hospodine, a nevydaj svoje dedičstvo na potupu, aby nad ním panovali pohania. Prečo by mali hovoriť medzi národmi: Kde je ich Boh? Joel 2:1, 15–17.

Posolstvo trúby je Eliášovým posolstvom. Všetky rozličné použitia slova „sedem“ v šiestej kapitole Jozua sú tým istým slovom alebo príbuzným odvodeným tvarom slova, ktoré je v Levitikovi dvadsaťšesť preložené ako „sedemkrát“. Napriek tomu pokrm bájok, ktorý rozdeľujú laodicejskí teológovia, tvrdí, že slovo preložené v Levitikovi dvadsaťšesť ako „sedemkrát“ predstavuje iba plnosť moci, alebo úplnosť, alebo nejakú inú nerozumnú obmenu ich popierania, že Miller správne priradil číselnú hodnotu slovu preloženému ako „sedemkrát“. Kňazi viedli ľud okolo mesta sedemkrát, nie plne alebo úplne okolo Jericha. Slovo preložené ako „sedemkrát“ predstavuje číselnú hodnotu!

V Jerichu, keď ľud zvolal, predstavovalo to mocné volanie stoštyridsiatich štyroch tisícov, ktorí sú v 2. kapitole Daniela vytesaní z vrchu bez rúk a ktorí udierajú do modly a rozbíjajú ju na kusy.

A za dní týchto kráľov Boh nebies postaví kráľovstvo, ktoré nebude nikdy zničené; a kráľovstvo nezostane inému ľudu, ale rozdrví a strávi všetky tieto kráľovstvá, a bude stáť naveky. Pretože si videl, že kameň bol odtatý z vrchu bez rúk a že rozdrvil železo, meď, hlinu, striebro a zlato, veľký Boh oznámil kráľovi, čo sa stane potom; a sen je istý a jeho výklad spoľahlivý. Daniel 2,44.45.

Boh starostlivo uviedol drahé kovy, ktoré sa nachádzali v Jerichu, ako zlato, striebro, meď a železo. V prorockom zmysle hlina predstavuje Boží ľud, predobrazený Rachab. Jericho predstavuje koniec všetkých pozemských kráľovstiev počas mocného volania stoštyridsaťštyritisíc.

Ale všetko striebro a zlato i nádoby z medi a železa sú zasvätené Hospodinovi; vojdú do pokladnice Hospodinovej. Jozua 6:19.

Jericho predstavuje dielo dobývania zaslúbenej krajiny, ktoré je predobrazom diela mocného hnutia tretieho anjela. Toto dielo zahŕňa varovanie, kliatbu a záchranu tých, ktorí sú mimo kňazstva, ako ich predstavuje neviestka Rachab.

Jozuovo prorocké „zlorečenie“ sa neskôr naplnilo za dní Achaba a Eliáša. Zlorečenie proti znovuvystaveniu Jericha obsahovalo konkrétne proroctvo, že muž, ktorý tak učiní, stratí svojho najmladšieho syna, keď postaví brány Jericha, a stratí svojho najstaršieho syna, keď položí jeho základy. V čase Eliáša toto proroctvo naplnil Chiel z Bételu a jeho najmladší syn zomrel, keď postavil brány, a jeho najstarší syn zomrel, keď položil základy. „Zlorečenie“, ktoré je spojené s Eliášovým posolstvom, bolo znázornené dielom znovuvystavenia Jericha.

Hľa, pošlem vám proroka Eliáša pred príchodom veľkého a hrozného dňa Hospodinovho. A obráti srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom, aby som neprišiel a neudrel zem kliatbou. Malachiáš 4, 5. 6.

Kliatba milleritských dejín, ktorá bola spojená s Millerovým Eliášovým posolstvom, bola predpovedaná Jozuom a naplnila sa v čase Eliáša a Achaba.

Za jeho dní vystaval Chiel z Bétela Jericho; jeho základy položil za cenu Abiráma, svojho prvorodeného, a jeho brány postavil za cenu svojho najmladšieho syna Segúba, podľa slova Hospodina, ktoré hovoril skrze Jozuu, syna Núnovho. 1. Kráľov 16:34.

Prekliatie znovuvybudovania Jericha nemožno oddeliť od prejavu moci, ktorú Boh uplatnil pri zrútení jerichských hradieb. Sestra Whiteová povedala: „Tí, ktorých osobitne poctil tým, že boli svedkami pozoruhodných prejavov Jeho moci, ako to bolo so starovekým Izraelom, a ktorí sa aj potom opovážia nedbať na Jeho výslovné pokyny, budú predmetom Jeho hnevu.“ Milleriti sa práve zúčastnili na prejave Božej moci, ktorý vyvrcholil Polnočným volaním, a predsa zavrhlí Mojžišovu prísahu o sedemnásobku, ktorú aj Daniel označuje ako Mojžišovo prekliatie.

Mená sú v Božom Slove symbolom charakteru a meno muža, ktorý znovu vystaval Jericho, spolu s menami jeho najstaršieho a najmladšieho syna, sú veľmi poučné. Hiel znamená živý Boh sily a naznačuje, že Hiel bol nasledovníkom živého Boha. Skutočnosť, že je označený ako Bételčan, ho stotožňuje s cirkvou. Abíram, jeho prvorodený, znamená otec výšiny, v zmysle byť vyvýšený a pozdvihnutý. Jeho najmladší syn Segub znamená vznešený a vyvyšovať a pozdvihovať. Všetky tri mená predstavujú prvky Božieho charakteru, no v kontexte proroctva, ktoré naplnili, predstavujú muža, ktorý sa vyvyšoval a povyšoval nad Všemohúceho Boha, ktorý zvrhol Jericho. „Brána“ v proroctve predstavuje cirkev.

„Pre pokornú, veriacu dušu je Boží dom na zemi bránou neba. Pieseň chvály, modlitba, slová hovorené Kristovými zástupcami, to sú Bohom ustanovené prostriedky na prípravu ľudu pre cirkev hore, pre tú vznešenejšiu bohoslužbu, do ktorej nemôže vstúpiť nič poškvŕňujúce.“
Testimonies, zväzok 5, 491.

Začiatok diela smerujúceho k založeniu cirkvi sa začal v roku 1860, ako o tom svedčia adventistickí historici, napríklad Arthur White, vnuk Ellen Whiteovej.

„Kým Ellen Whiteová už v značnej miere písala a publikovala o potrebe poriadku pri spravovaní diela cirkvi (pozri *Early Writings*, 97–104), a kým James White túto potrebu neustále pripomínal veriacim v prejavoch a článkoch v *Review*, cirkev sa pohybovala pomaly. To, čo bolo predložené vo všeobecných pojmoch, bolo prijaté priaznivo, ale keď prišlo na to, aby sa to pretavilo do niečoho konštruktívneho, objavil sa odpor a opozícia. James White svojimi krátkymi článkami vo februári vyburcoval nemálo ľudí z ich spokojnej ľahostajnosti, a teraz sa o tom hovorilo veľmi mnoho.“

„J. N. Loughborough, ktorý spolupracoval s Whiteom v Michigane, bol prvý, kto zareagoval. Jeho slová boli súhlasné, no obranné:“

„Niektorí hovoria: Ak sa zorganizujete tak, aby ste mohli podľa zákona vlastniť majetok, budete súčasťou Babylona. Nie; chápem, že je značný rozdiel medzi tým, keď sme v postavení, v ktorom môžeme podľa zákona chrániť svoj majetok, a tým, keď používame zákon na ochranu a presadzovanie svojich náboženských názorov. Ak je nesprávne chrániť cirkevný majetok, prečo potom nie je nesprávne, aby jednotlivci zákonne vlastnili akýkoľvek majetok? — *Review and Herald*, 8. marca 1860.“

„James White uzavrel svoje vyhlásenie v *Review* tým, že predložil cirkvi otázku potreby organizácie vydavateľských záujmov slovami: ‚Ak má niekto námietky proti našim návrhom, nech láskavo písomne predloží plán, podľa ktorého by sme my ako ľud mohli konať.‘—*Ibid.*, 23. februára 1860. Prvým kazateľom pracujúcim v teréne, ktorý na to zareagoval, bol R. F. Cottrell, pevný korešpondujúci redaktor *Review*. Jeho bezprostredná reakcia bola rozhodne negatívna:“

„Brat White požiadal bratov, aby sa vyjadrili k jeho návrhu zabezpečiť majetok cirkvi. Nevieť presne, aké opatrenie má týmto návrhom na mysli, ale rozumiem tomu tak, že ide o právne začlenenie ako náboženského spoločenstva podľa zákona. Pokiaľ ide o mňa, myslím si, že by bolo nesprávne ‚urobiť si meno‘, pretože práve to leží v základe Babylonu. Nemyslím si, že by to Boh schvaľoval.—*Ibid.*, 22. marca 1860.“ Arthur White, Ellen G. White, zväzok 1, 420, 421.

Jakub White začal svoje úsilie stať sa cirkvou v roku 1860 a cirkev je znázornená „bránou“. Ellen White o roku 1860 hovorí toto.

„V roku 1860 smrť prekročila náš prah a zlomila najmladšiu vetvu nášho rodokmeňa. Malý Herbert, narodený 20. septembra 1860, zomrel 14. decembra toho istého roku.“ *Testimonies*, zväzok 1, 103.

V roku 1863 Whiteovci prišli aj o svojho najstaršieho syna. Po hre a prehriatí vošiel do miestnosti, kde sa pripravovali plátenné mapy, a ľahol si zdriemnuť na niekoľko vlhkých plátien, ktoré sa používali pri príprave týchto máp. Mapy z rokov 1843 a 1850 predstavujú základy milleritského hnutia. Mapa vyhotovená v roku 1863 predstavuje odmietnutie „siedmich časov“ z Levitikus dvadsaťšesť, ako boli predtým znázornené na dvoch tabuliach Habakuka. Predkladá falšované základné posolstvo.

„Keď v piatok 27. novembra [1863] rodičia dorazili do Topshamu, našli na stanici čakať svojich troch synov a Adeliu. Všetci boli zdanlivo v dobrom zdravotnom stave, okrem Henryho, ktorý bol nachladnutý. No už nasledujúci utorok, 1. decembra, Henry veľmi vážne ochorel na zápal pľúc. O niekoľko rokov neskôr Willie, jeho najmladší brat, zrekonštruoval tento príbeh:“

„Počas neprítomnosti svojich rodičov boli Henry a Edson pod dohľadom brata Howlanda usilovne zamestnaní napínaním tabúľ na plátno, pripravených na predaj. Pracovali v prenajatej obchodnej budove asi jeden blok od domu Howlandovcov. Napokon mali na niekoľko dní odpočinok, kým čakali, kým budú tabule zaslané z Bostonu.... Keď sa [Henry] vracal z dlhej prechádzky popri rieke, bezmyšlienkovite si ľahol a zaspal na niekoľkých vlhkých kusoch plátna používaných ako podklad papierových tabúľ. Cez otvorené okno dnu vial chladný vietor. Táto nerozvážnosť mala za následok ťažké prechladnutie.“ Arthur White, Ellen G. White, zväzok 2, 70.

V roku 1863 sa milleritské hnutie skončilo vytvorením cirkvi a zavrnutím základných právd znázornených na dvoch tabuľkách Habakuka. Hlavný vodca, predobrazený Hielom Bételským, začal roku 1860 dielo osadzovania brán a za to prišiel o svojho najmladšieho syna. V roku 1863 sa falošné mapy stali miestom odpočinku, kde si Hielov najstarší syn zdriemol. Prechladol a v tom istom roku zomrel. Jeho smrť priamo súvisela so spánkom na mapách, ktoré sa vtedy vyrábali. Mapa, ktorá sa vyrábala v roku 1863, však bola falzifikátom základu, ktorý Eliáš, predstavovaný Millerom, vyzdvihol.

Jozuov príkaz proti opätovnému vybudovaniu Jericha bol vyjadrený slovom „zapisahat“. Predstavuje prísahu i kliatbu a je to to isté slovo, ktoré je v 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitole preložené ako „sedemkrát“. Je to kliatba, ktorá sprevádza Eliášovo posolstvo, a táto kliatba sa naplnila v rokoch 1860 a 1863, keď milleritský adventizmus znovu vystaval Jericho vytvorením zákonnej cirkvi a odmietnutím Millerovho kameňa úrazu. Hiel bol Bételčan, čím sa prorocky zdôrazňuje Hielovo dielo pri znovuvybudovaní Jericha ako dielo budovania cirkvi.

„Kliatba“ Jozuu bola vyhlásená v súvislosti s príbehom o bitke pri Jerichu, o bitke, ktorú nemožno vyrozprávať bez opakovaného uvádzania „sedemkrát“.

V roku 1863 posolstvo alebo „prísaha“ Mojžiša, ako ju predložil Eliáš a ako ju predstavoval William Miller, prinieslo „kliatbu“. Posolstvo Mojžiša i dielo Eliáša boli obidve odmietnuté. Eliáš sa vrátil v roku 1989, no s Mojžišom bol znovu spojený až po 11. septembri 2001. Túto informáciu ešte treba obhájiť, ale je nepriestrelná.

„Neposvätení kazatelia sa stavajú proti Bohu. Chvália Krista i boha tohto sveta jedným dychom. Hoci navonok vyznávajú, že prijímajú Krista, prijímajú Barabáša a svojimi skutkami hovoria: ‚Nie tohto človeka, ale Barabáša.‘ Všetci, ktorí čítajú tieto riadky, nech si dajú pozor. Satan sa chvastal tým, čo môže vykonať. Myslí si, že rozvráti jednotu, za ktorú sa Kristus modlil, aby mohla jestvovať v Jeho cirkvi. Hovorí: ‚Vyjdem a budem lživým duchom, aby som oklamal tých, ktorých len budem môcť, aby kritizovali, odsudzovali a prekrúcali.‘ Nech cirkev, ktorá mala veľké svetlo, veľké dôkazy, prijme syna klamstva a falošného svedectva, a táto cirkev odvrhne posolstvo, ktoré Pán poslal, a prijme tie najnezmyselnejšie tvrdenia a falošné

domnienky i falošné teórie. Satan sa smeje ich pochabosti, lebo vie, čo je pravda.“

„Mnohí budú stáť za našimi kazateľnicami s pochodňou falošného proroctva vo svojich rukách, zapálenou od pekelných pochodne satana. Ak sa prechováajú pochybnosti a nevera, verní služobníci budú odňatí ľudu, ktorý sa domnieva, že vie tak mnoho. ‚Keby si bola poznala,‘ povedal Kristus, ‚aspoň v tento svoj deň to, čo ti slúži na pokoj! Ale teraz je to skryté pred tvojimi očami.‘“

„Základ Boží však stojí pevne. Pán pozná tých, ktorí sú Jeho. Posvätený služobník nesmie mať vo svojich ústach nijakú lešť. Musí byť otvorený ako deň, prostý každej škvrny zla. Posvätená služba a tlač budú mocou pri šírení svetla pravdy tomuto prevrátenému pokoleniu. Svetlo, bratia, viac svetla potrebujeme. Zatrúpte na trúbu na Sione; vydajte poplach na mojom svätom vrchu. Zhromaždíte zástup Hospodinov s posvätenými srdcami, aby počuli, čo Pán povie svojmu ľudu; lebo rozmnožil svetlo pre všetkých, ktorí budú počúvať. Nech sú vyzbrojení a vystrojení a nech vystúpia do boja — na pomoc Hospodinovi proti mocným. Sám Boh bude bojovať za Izrael. Každý ľživý jazyk bude umlčaný. Ruky anjelov zvrhnú klamné úklady, ktoré sa tvoria. Satanove hradby nikdy nezvíťazia. Víťazstvo bude sprevádzať posolstvo tretieho anjela. Ako Veliteľ Hospodinovho vojska strhol múry Jericha, tak zvíťazí Pánov ľud, zachováajúci prikázania, a všetky odporujúce sily budú porazené. Nech sa nijaká duša nesťažuje na služobníkov Božích, ktorí k nim prišli s posolstvom zoslaným z neba. Už na nich viac nehľadajte chyby a nehovorte: ‚Sú príliš rozhodní; hovoria príliš ostro.‘ Môžu hovoriť ostro; ale nie je to potrebné? Boh spôsobí, aby uši poslucháčov zvonili, ak nebudú dbať na Jeho hlas alebo na Jeho posolstvo. Odsúdi tých, ktorí odporujú slovu Božiemu.“

„Satan urobil všetky možné opatrenia, aby sa medzi nás ako ľud nedostalo nič, čo by nás usvedčovalo a karhalo a napomínalo nás, aby sme odložili svoje bludy. Ale je tu ľud, ktorý bude niešť Božiu archu. Niektorí vyjdú spomedzi nás a už archu nebudú niešť. Títo však nemôžu stavať múry, ktoré by prekážali pravde; lebo tá bude postupovať ďalej a nahor až do konca. V minulosti Boh povolával mužov a aj teraz má mužov pripravených pre príhodný čas, čakajúcich, pripravených konať Jeho vôľu — mužov, ktorí preniknú cez obmedzenia, čo sú iba ako múry obmazané nepopustenou maltou. Keď Boh vloží svojho Ducha na mužov, budú pracovať. Budú zvestovať slovo Hospodinovo; pozdvihnú svoj hlas ako trúbu. Pravda sa v ich rukách nezmenší ani nestratí svoju moc. Ukážu ľudu jeho prestúpenia a domu Jákobovmu jeho hriechy.“ Testimonies to Ministers, 409–411.